

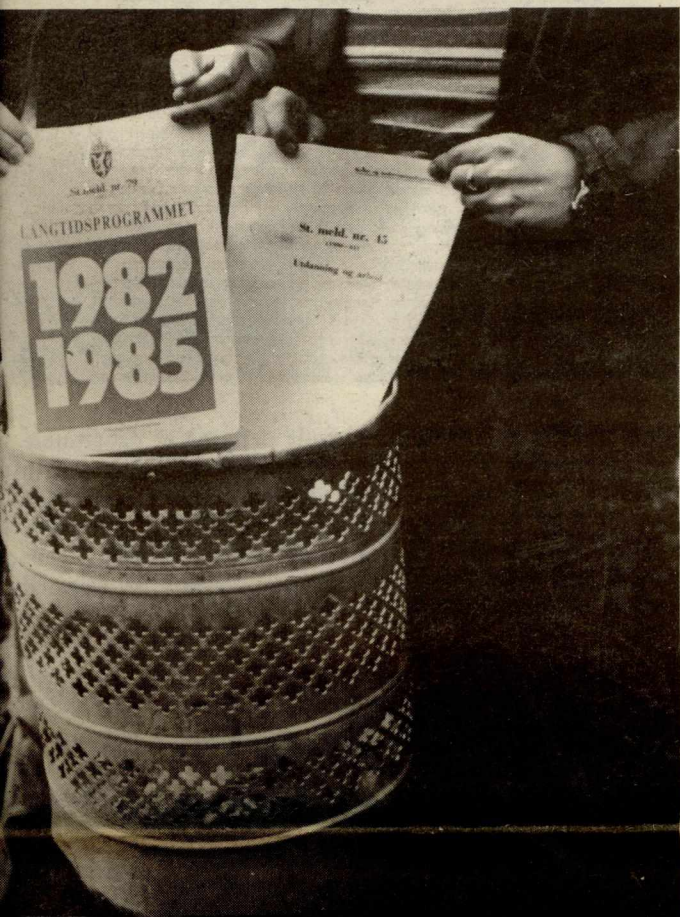
Stem Rød Valgallianse

HVA MÅ GJØRES

Avisa til Norges Kommunistiske Studentforbund

nr. 3 - 1981

Hold deg
frisk i -81

SIDE 6

Grått parti i
grønn frakk.

SIDE 2

Det trengs ei ny fredsørørsle!

Folk flest er bekymra for framtida, redde for atomvåpen og krig. Dette er grunnlaget til den nye fredsørsla. Kvifor støttar ikkje NKS denne, i den forma ho har fått i »Kvinner for fred», »Nei til atomvåpen» og »Fredsmarsjen 1981»?

Fredsørslas bra sider er openberre, krig og fred er no spørsmål som vert diskuterte, og mykje folk er blitt aktive. Men det politiske

Kven må rusta ned?

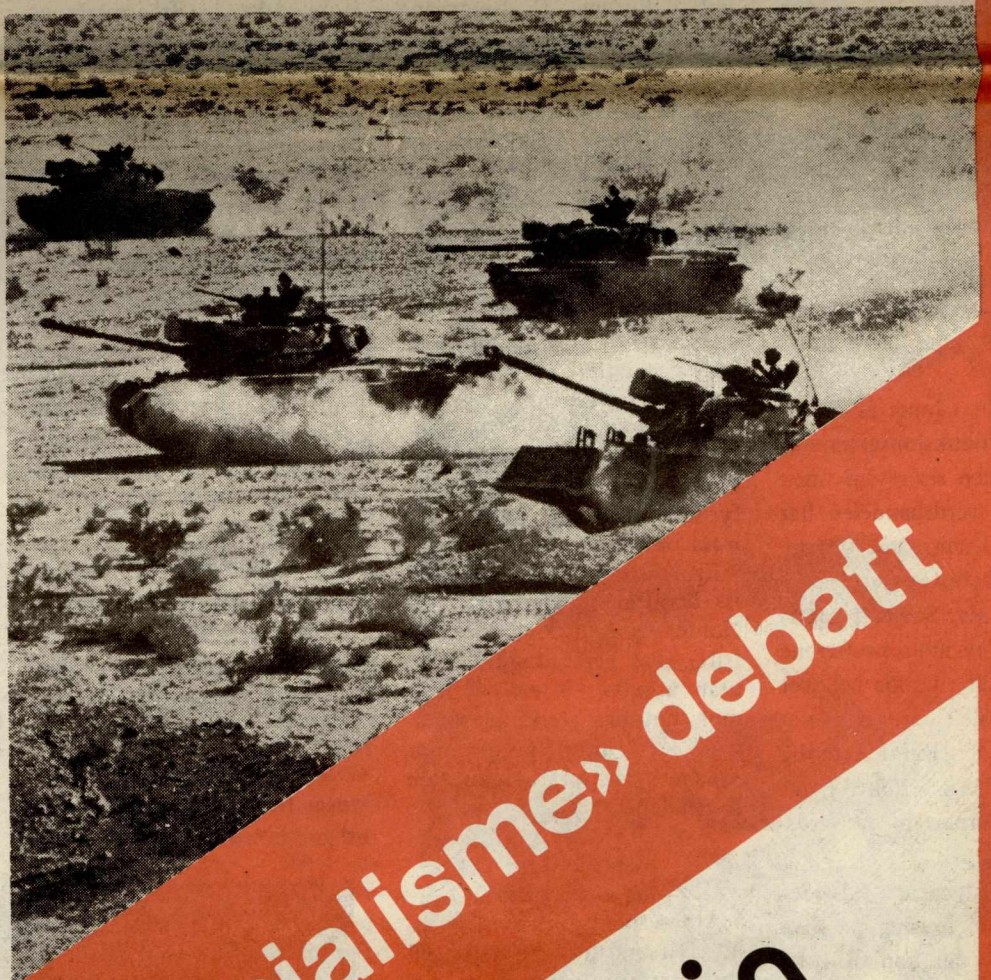
»Vi må byrja med oss sjølve» er fredsørslas store tanke. Parolane »Norden som atomvåpenfri sone» og »Atomvåpenfritt Europa fra Polen til Portugal» viser ei naiv og farleg tru på at dersom nokon tek det første skrittet, kan supermaktene overtydast om at dette er vegen å gå. Men i dag vil ein-sidig nedrustning av små og svake land bety at USA og Sovjet styrkar den militære dominansen sin, og lettare vil kunne løysa ut ein verdskrig.

I ei tid då faren for krig stadig aukar, er arbeid for fred viktigare enn nokon gong. Men vi treng ikkje ei fredsørørsle som ikkje tek stilling til kven som trugar med krig, som ikkje skil mellom offer og angripar, mellom rettferdige og urettferdige krigar, men som tvert om krev nedrustning av dei små landa først.

Krav om nedrustning av supermaktene er det første og viktigaste i eit reelt fredsarbeid i dag. Dette synet fekk støtte frå fleirtalet på FN's nedrustningskonferanse i -78, med særleg oppslutning frå landa i 3. verda.

Forts. side 2

grunnlaget held ikkje. Hovudinnvendinga vår er at parolane ikkje rettar seg mot dei som verkeleg er ein fare for freden: supermaktane USA og Sovjet. At leiinga for Fredsmarsjen seier dei ikkje vil vere noka politisk rørsla, gjer ikkje marsjen upolitisk. Tvert om er parolane uttrykk for ei politisk linje som er ein fare for freden – dersom dei vart sett ut i livet.

SV's «sosialisme» debatt

Lenin

3

Seks personer på et kontor

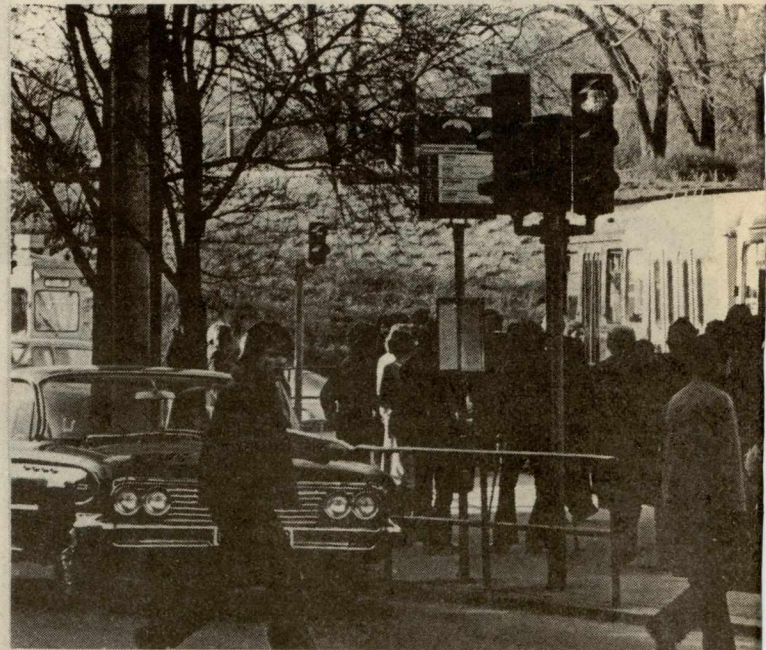
MIDTEN

Det trengs ei ny fredsørørsle!

Bildet: Kva slags fred ville det bli om frigjeringsørørsleane la ned våpna?

Venstre: parti i grø

Da Bernt Stilluf Karlsen skulle delta på et debattmøte om oljeøkonomien i Det Norske Studentersamfund i vår, sto det ikke på programmet hvem Stilluf Karlsen representerte. Årsaken var at BSK ikke kunne bestemme seg for hvem han stilte opp som representant for - alternativene var: Industriforbundet, Fremtiden i våre hender eller partiet Venstre. Et eksempel på Venstres mange ansikter.

»Venstre er et reformparti», står det å lese i Venstres arbeidsprogram for perioden 1981-85. Lenger framme i programmet leser vi at »Venstre er et radikalt liberalt parti som

med utgangspunkt i kristne og humanetiske verdier arbeider for frihet og likeverd for alle mennesker, og for rettferd, mangfold og toleranse i samfunnslivet.»

inga reell nedrusting. Det er ein naiv tanke at traktatfesta atomfrie soner skulle bli respekterte i krigstid, når styrketilhova i verda ikkje er endra.

Ei av dei viktigaste oppgåvene i kampen for fred, er støtte til folk og frigjeringsørørsler som i dag kjempar mot supermaktane, t.d. i Afghanistan. Kampen mot imperialismen og undertrykking er med på å svekka supermaktanes hegemoni, og det er ein skam for fredsørørsla og venstresida i Noreg at støttearbeidet ikkje er kome lenger enn det er.

Eit tredje viktig område er å styrka det norske forsvaret, med m.a. betre luft- og panservernvåpen. Noreg må få eit

sterkt forsvar, uavhengig av USAs supermaktens interesser og Natos kommandosystem. Sivilforsvaret må og bli kraftig styrka, med fleire og betre tilfluktsrom.

Vi støttar kravet om atomfrie soner i nordområdene, ei sone som må omfatte dei atomvåpna som i dag finst og er retta inn mot Norden på Kola-halvøya, i Leningrad forsvarsdistrikt og i sovjetisk Østersjøområde. Sona må og omfatte USAs baser på Island (Keflavik).

Kamp for freden vil i dag seia krav om reell nedrusting av supermaktane, saman med kamp mot det imperialistiske verdssystemet.

Russiske tanks på øvelse.

Hansson, redaktør i Ny Tid, at heile sivilforsvarsbudsjettet som er tenkt nytta til forsvar mot atomvåpen, burde nyttast til morfin. Dette er politikk som gjer effekten av atomtrugsmål større, og er eit kynisk uttrykk for den pasifistiske og revisjonistiske linja som finst i store deler av fredsørørsla og venstresida elles.

SV og fredsarbeidet

Sv har gjort fredsørørslas paroler til sine i valgkampen. Samstundes som SV seier det er illusjonsmakeri å tru at ein ny storkrig ikkje vil verta ein total atomkrig, går dei mot mest heile forsvarsbudsjettet, og også mot løyvingar til sivilforsvaret og atomsikre tilfluktsrom. SV har, som revisjonistar for dei, mista perspektiva på kva som fører til krig, går til kamp mot våpna, og gjer ikkje skilnad på dei som styrer desse våpna og dei som forsvarar seg mot dei.

Ymse linjeskift

Sia -74 har m-l-rørsla peika på den auka krigsfaren, og at den største krigstrusselen kjem frå Sovjet. Diskusjonane om dette førte til at AKP(m-l) endra syn og no går inn for løyvingar til dei delane av forsvaret som er eigna til å styrka for-

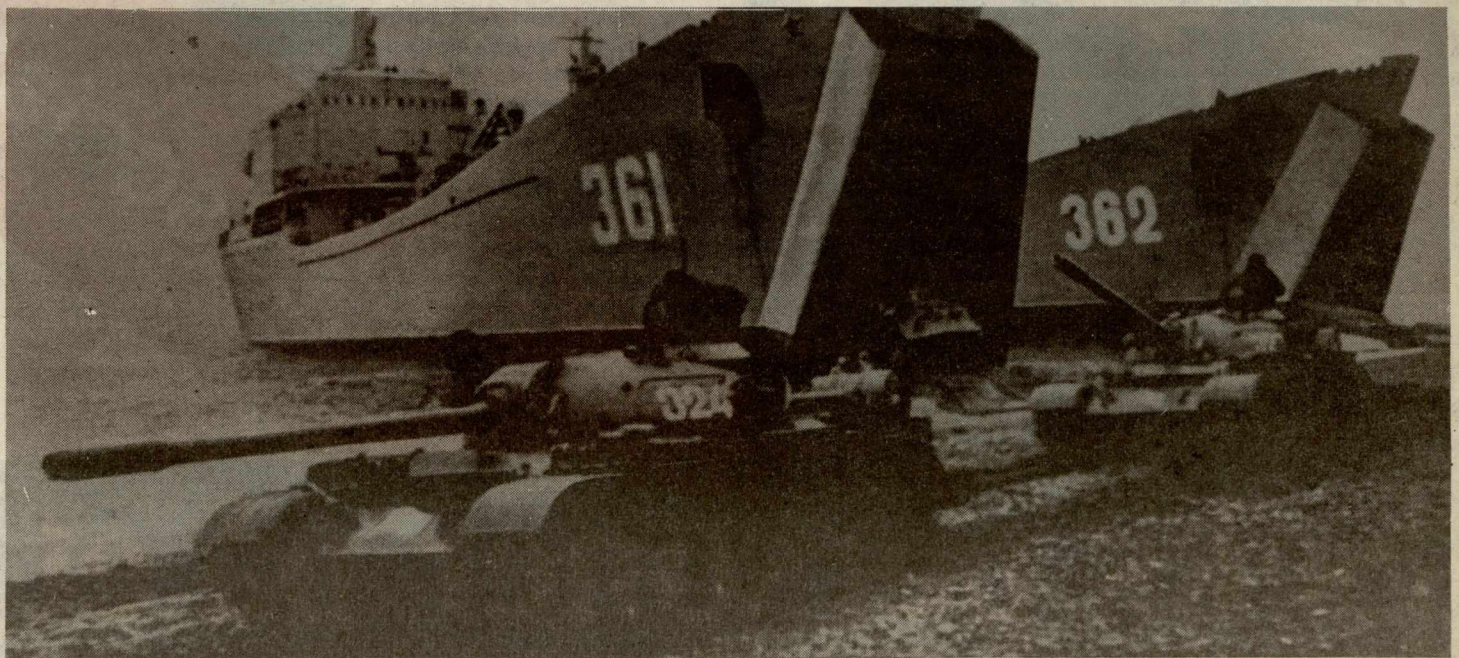
svaret av Noreg.

No er kampen mot krig og atomvåpen SVs viktigaste valgkampsak, medan dei inntil nyleg kalla alt snakk om krigsfare for krigshissing. Dei og har skifta syn, og i motsetning til før, går dei no mot alle løyvingar til forsvaret. Noreg er eit særskilt viktig strategisk mål for supermaktane, men kva folk skal gjere om vi vert okkuperte, Nato-medlemsskap eller ikkje, interesserer ikkje SV-leiinga. Ta morfin, seier dei.

Kva no?

Dei viktigaste krava til ei reell fredsørørsle er at ho rettar kravet om nedrusting til supermaktane, støttar kampen til dei undertrykte landa og folka mot supermaktane, og kjempar mot pasifismen.

Nedrustinga må omfatte både kjernefysiske og konvensjonelle våpen og skje under internasjonal kontroll. Vidare må fredsørørsla avsløre kva som ligg i Sovjets fredsprat: at innrømmingane overfor atomfrie soner i Norden gjeld ei taktisk omplassering av atomvåpen, og

Fra side 1

Kontrasten mellom dette synet og fredsørørslas vert grell når ein ser på dei landa der folket i dag fører kamp okkupasjon og undertrykking som i Afghanistan, Eritrea, El Salvador. Dei avvisar ideane til den europeiske fredsørørsla. Kva for slags fred ville det bli om dei la ned våpna?

Kven trugar med krig - og kvifor?

Fredsørørslas politikk syner i beste fall manglande forståing for årsakane til krig. Det er ikkje mengden av eller kva slags våpen som finst, som fører til krig, men dei imperialistiske supermaktane USA og Sovjets rivalisering om verdsherredomme.

Sovjet har i løpet av 70-åra utvikla produksjonsapparatet og økonomien sin mykje, men andelen av verdshandelen har ikkje auka i nær same tempo. Difor vert behovet for ekspansjon skrikande. Sovjet treng ei flerdobling av interessesfærene sine for å tilfredsstilla behovet for kapitaleksport og varehandel. Men verda ER ferdig oppdelt. USA kontrollerer framleis brorparten av verdshandelen.

I imperialismens tidsalder finst berre ei løysing på slike motseiingar i den kapitalistiske økonomien - Sovjet må gå til krig for å erobra ein andel av verdsmarknaden som samsvarer med den økonomiske, politiske og militære styrken sin, og USA vil sjølvstendig freista og behalda sin. Dette er årsaka til kapprustinga mellom USA og Sovjet.

Atomvåpen og nedrustning

På denne bakgrunnen må fredsørørsjens krav om atomvåpen sjåast. Konsekvensen av dette ville vere at alle atomvåpen i Vest-Europa vart fjerna (amerikanske, franske og bri-

tiske), medan Warsawapaktlandene «berre» har leveringsmiddel (utskytningsramper osv.) å fjerna. Ei slik utvikling ville berre i avgrensa grad rokke ved balansen mellom USA og Sovjet m.o.t. strategiske atomvåpen (og i Sovjets favor), medan det vil gje Sovjet atommonopol i Europa. Fredsmarsjens hovudparole inkluderer ikkje det enorme atomarsenalet i Sovjet, m.a. 250 SS 20-raketar som kan nå kvart einaste mål i Vest-Europa. Atomvåpna på Kola-halvøya og i sovjetisk Østersjøområde (atomvåpen som dels er retta inn på mål i Norden) vert heller ikkje trekt inn.

Konsekvensen av fredsørørsjens hovudparole vil bli at Sovjets militære overtak i Europa vert endra til absolutt atomhegemoni. Kven er tent med at Frankrike fjernar sine atomvåpen, medan dei kjernefysiske raketane Sovjet har retta inn mot Paris får stå?

Ei øørsle som er så politisk blind at ho kjempar for at Norden (som i dag ER atomfritt) skal vere atomfrie sone, utan å retta eit einaste krav mot Europas sterkaste atommakt, er ingen faktor mot krigen, men tvert om: ein fare for freden.

Revisjonistar og atomvåpen

Atomvåpen er terrorvåpen. Dersom dei vert nytta, vil dei forårsake enorme øydeleggingar. Men rolla dei spelar i fredstid, i terrorbalansen og som politisk avskrekkingsmiddel, er og viktig. Trugsmål om atomkrig gjer at små land gjev etter for supermaktspress, noko som igjen aukar faren for krig, fordi supermaktane får lettare spill.

I 1932 sa Kautsky: »Den neste krigen kjem ikkje berre til å føra til naud og elende, ho kjem i røynda til å gjera ende på sivilisasjonen, og i det minste i Europa kjem ho ikkje til å lata etter seg anna enn rykande ruinar og rotmande lik».

I 1981 seier Steinar

Grått nn frakk.

Venstre innleder programmet sitt omtrent som alle andre borgerlige partier. Det som kanskje er like interessant å se på er partiets praksis – skiller Venstre seg fra andre tradisjonelle borgerlige partier i praksis?

Venstre er mot lønnsøkninger i «velstandssamfunnet Norge». I praktisk politikk ytrer dette standpunktet seg på følgende måte: På stortinget stemte Venstre på en og samme dag MOT lønnsøkning for statsansatte og FOR lønnsøkning

Venstre vil ha kollektivtransport, men stemmer mot bevilgninger.

for stortingsrepresentantene (inkludert Venstres representanter). Lønna til en stortingsrepresentant ligger på ca. 160000 og i tillegg til lønna kommer en del privilegier som f.eks. kantinepriser på halvparten av kantineprisene på studentkantinen.

I Oslo bystyre gikk Venstre mot et forslag om å redusere

lønna til de 9 kommunalrådene fra en kvart million til vanlig industriarbeiderlønn. På et debattmøte om studentøkonomien i fjor høst, hadde Venstres representant et argument mot høyere rente på studielånet og renter i studietida: Økt studiegjeld ville presse akademikene til å stille lønnskrav! Ikke et ord om at studentene er en ekstremt lavt-lønnsgruppe.

Heller ikke et ord om at en skikkelig studiefinansiering er en av forutsetningene for at arbeiderklasseungdom skal ta høyere utdanning.

Hva slags lønnspolitikk er dette? Det skulle være enkelt å se at Venstres lavtlønnspolitikk rammer de som har minst fra før og de som allerede har en del, ikke bare får behode det, men med Venstres velsignelse blir tildelt mer.

Offentlige budsjetter

Det skjæres ned på offentlige budsjetter: Sykehusplasser nedlegges, bevilgningene til helse- og sosialsektoren blir mindre. Helse- og sosialarbeidere skal nå bruke fantasien i stedet for penger (Gros egne ord) samtidig som det snakkes høyt om ulønnet omsorgsarbeid i nærmiljøet. De som rammes av denne politikken, er de som ikke har råd til å kjøpe disse tjenestene.

En annen offentlig sektor som lider under manglende bevilgninger er kollektivtransporten. Dette løses ved færre rutetilbud til trafikantene og billettpriser som stiger dobbelt så

fort som vanlige folks lønninger.

Hva er Venstres politikk i denne sammenheng? Venstre går sammen med resten av borgerskapets politikere (inklusive DNA!) og stemmer for nedskjæringene. På lokalplan fremmer ikke Venstre forslag om at staten skal subsidiere kommunene. På stortinget fremmer de heller ikke slike forslag.

(I Oslo bystyre gikk Venstre imot å bevilge det som var nødvendig for å opprettholde en forsvarlig sikkerhetsmessig standard i Oslo sporveier. Slik er Venstres innsats for kollektivtransporten i praksis.)

Venstre og oljepengene

Oljepengene kan ikke brukes i Norge, hevder Venstre og resten av de borgerlige politikerne. Argumentene som brukes ligger utenfor min forstand – særlig argumentet om at bruk av oljepengene innenlands vil skape inflasjon. Men vil det nødvendigvis skape inflasjon om en del av oljeinntektene brukes til å utbedre kollektivtransporten, opprettholde den standard vi har i helse- og sosialomsorgen i dag, opprettholde en viss sosial profil på boligbyggingen osv.? Det vil ihvertfall opprettholde en del arbeidsplasser og bedre vanlige folks økonomi, som forverres med den politikken som borgerskapet fører i dag.

Venstres oljepolitiske program er helpå linje med DNAs: Å bruke oljepengene til å nedbetale utenlandsgjelda (på 4 år som er et helt uvanlig raskt

tempo, til utenlandsinvesteringer og uhjelp. Å bruke oljepengene til uhjelp er jo en vakker tanke, men de 5% som Venstre vil sette av til dette formålet er ikke rare smulene i oljesammenheng.

Utenlandsinvesteringer er i realiteten det som med et annet ord kalles **imperialisme** – uansett om en går veien om Norges bank og de store internasjonale bankene. Fordelen det medfører, er at en slipper å ta ansvaret for de politiske beslutningene om hvor pengene skal plasseres, det tar bankene seg av.

Til slutt – i Venstres totale regnestykke – sitter oljeselskapene igjen med en nettoprofit på 50-70 milliarder i løpet av de neste fem åra.

Sjølbestemt abort

Når vi leser Venstres program, er vi slett ikke sikre på om Venstre er for sjølbestemt abort, dvs. at kvinna sjøl skal avgjøre om ho vil ta abort eller ikke. I hvert fall er ikke Venstre fornøyd med den nåværende loven. «Venstre vil at den nåværende abortlov skal få et tillegg slik at fosterets menneskeverd og rett til liv, samt samfunnets plikt til å verne det ufødte liv, skal komme til uttrykk i lovens formålsparagraf», står det i programmet, og videre: «det skal gis grundig etisk, medisinsk og sosial rådgivning til den abortsøkende kvinne og til mannen.

Dette minner mye om den tidligere abortloven, med nender som skal være med på å ta

avgjørelsen. Samtidig er det en umiskjennelig stank av kvinneforakt i disse linjene. Det er myten om at abort er en enkel prevensjonsmetode for umoralske kvinnfolk og at kvinner (særlig gravide) ikke vet sitt eget beste. Men det er godt at vi har det på trykk: Venstre vil ikke være med på å forsvare abortlovene som kvinnene endelig har oppnådd etter 60 års kamp.

Kristen formålsparagraf

Vi siterer igjen fra Venstres arbeidsprogram: «Barn og ungdom må lære å forstå at de normer og verdier vi velger, den politikken vi fører, den utdanning og forskning vi driver, former vår egen framtid. Vi må få innsikt i hvordan samfunnet fungerer både i det små og i det store, innsikt i vilke krefter som virker på oss og hvordan vi bedre kan beherske disse kreftene, slik at vi som nasjon kan bli bedre i stand til å styre landet mot de mål vi har i framtida.» Lenger ute slår programmet fast at Venstre vil beholde kristen formålsparagraf i skolen. Klarere kan det ikke sies hvilke verdier og normer Venstre vil bygge utdanning og opplæring på.

Partiet Venstre står trygt forankra i de borgerlige, kapitalistiske grunnverdier, og har heller ikke noen helst slags målsetting om å forandre dette samfunnet, det viser både partiets praksis og program.

Venstre er ikke noe alternativ til venstre for hverken DNA eller Høyre. Det eneste Venstre er et alternativ til er Rod Valgallianse.

Kamp mot imperialismen er kamp for freden!

I følge Lenin er et av de viktigste trekkene ved imperialismen at kapitaleksporten får økt betydning i forhold til vareeksporten. Dersom kapitalismen skal overleve ligger det i dens natur at den må ekspandere ut over sine egne landegrenser. De store kapital-sammenslutninger spiser opp de mindre, de rike utkonkurrerer de mindre rike, de kan f.eks. tilby varene sine billigere i en viss tid - inntil de har monopol på markedet.

Det er ofte råvarebehovet som får kapitalistene til å vende ut på verdensmarkedet. I tillegg har de kanskje opparbeidet en etterspørsel etter vedkomende produkt som er større på verdensmarkedet enn på hjemmemarkedet. Det er kanskje også billigere å produsere varer der hvor råvarer fins – kapitaleksporten tar til, og imperialismen begynner å ta form.

Verden er i dag delt mellom imperialistmaktene. Disse er nødt til å utkonkurrere hverandre for å kunne ekspandere videre. Klarer de ikke dette ved økonomiske midler blir militærapparatet tatt i bruk gjennom marionettregimer eller direkte. Det er derfor viktig for stormaktene å ha et stort voldsapparat – for det første for å kunne beskytte «sine» områder, og dernest for å kunne utkonkurere fienden militært.

Det er en hurtig vekst i mili-

tærapparatet og stor våpeneksport som særlig kjennetegner den sovjetiske imperialismen i dag.

Mao har videreutvikla Lenins imperialismeteori. Hovedmotsigelsen i verden i dag, skreiv Mao på 70-tallet, går mellom de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet på den ene sida, og den tredje verden på den andre. Den viktigste kampen som foregår i verden i dag, skreiv Mao, er kampen frigjøringsbevegelsene i den tredje verden fører mot USA og Sovjet.

Denne frigjøringskrigen svekker imperialistmaktene og reduserer dermed faren for verdenskrig. Det blir nytteløst å kjempe for fred i verden uten at vi støtter denne kampen, og retter hovedskytsa våre mot krigsforberedelsene til de to supermaktene USA og Sovjet.

Lenin skreiv at ei imperialistmakt i oppgang er den farligste krigstrusselen. Det er denne som er mest interessert i en omfordeling av verden. Mao mente Sovjet var den farligste imperialistmakta i 70-åra, det var Sovjet som var interessert i herredømme over flere områder, områder som fra før av «tilhørte» USA.

Imperialisme i «sosialistiske» former

Sovjets invasjon i Afghanistan har fått mange til å vakle. Et sosialistisk land skal jo ikke invadere et annet land, et sosialistisk land skal tvert om bidra til å styrke andre lands sjølstendighet.

Men Sovjets invasjon i Afghanistan er en invasjon for å styrke sine egne interesser i Gulf-området – det er en imperialistisk invasjon. Ikke en «solidaritetsinvasjon» slik den sovjetiske propagandaen prøver å innbille folk. Sovjet har prøvd å vri seg unna det imperialistiske stempel ved å kalle det afghanske folket reaksjonært – Sovjet ønsker å bli hylla for å føre framskritt inn i landet.

* Afghanistan er et halvføydalt land. Men dette gjelder for de fleste landa i den tredje verden.

Dersom vi mener det er riktig at et land sjøl skal bestemme over sine indre anliggender, er det vår plikt å støtte den frigjøringskamp dette folket fører, ellers gjør vi oss til talsmenn for «den hvite manns» imperialism. Det var jo nettopp dette de engelske imperialistene sa på 17-1800 – tallet: De dro til Afrika for å befri «svartingene» fra deres egen kannibalisme – på denne måten rettferdiggjorde de sin egen imperialism.

SVs holdning til Afghanistan er en variant av nettopp denne typen argumentasjon. Partiet tar riktignok avstand fra Sovjets invasjon, men det hevder også at den afghanske frigjøringsbevegelsen er reaksjonær, og tar avstand fra denne.

Internasjonal solidaritet

Så lenge et land kjemper mot imperialismen, må målet vårt være å støtte landet mest mulig, slik at det etter frigjøringa vil være økonomisk istand til å reise seg igjen, uten å bli bundet av en ny imperial-

istmakt. Vår støtte til frigjøringsbevegelsene i dag er derfor enormt viktig – den internasjonale støtta er viktig – både økonomisk og politisk for disse landa. Slik uttrykker Kinas kommunistiske parti seg i polemikken mot SUKP (Sovjetunionens kommunistparti) i begynnelsen av 60-åra: «... etter den proletariske internasjon-

alismen må proletariatet og kommunistene i undertrykkernasjonene støtte aktivt både retten de undertrykte nasjonene har til nasjonal sjølstendighet og frigjøringskrigene deres. Med støtte fra de undertrykte nasjonene kommer proletariatet i undertrykkeland til å være bedre utstyrt til å vinne sin egen revolusjon.»

Norsk Studentunion (NSU):

Seks personer på et kontor — og ikke mer.

Studentene er i dag nærmest uorganisert. Det finnes ingen reell studentfagforening. Studentene har ingen form for forhandlingsrett med staten eller universitetsledelsen. Våre »lønns- og arbeidsvilkår» fastsettes uten at vi engang har rett til å ytre oss.

Denne manglende organiseringen er en av årsakene til at studentene foruten en elendig studiefinansieringsordning også står uten selvsagte goder som trykkesystem. Dessuten er den manglende organiseringen en av årsakene til (og en av følgene av) at studenter verken aksepterer seg sjøl eller aksepteres av andre som en »yrkes» gruppe med legitime krav.

SV-ledelsen i NSU har mye av ansvaret for denne begredelige situasjonen. Fra rundt 73-74 har SV/Sosialistisk Front hatt rent flertall på NSUs landsting og har dermed styrt butikken. De har gjort det til en dyd å styre egenrådige ved å hevde at siden Sosialistisk Front har flertall i NSU, må NSUs politikk være identisk med Sosialistisk Fronts. På denne måten har SV overtatt storebror DNAs misbruk av fagbevegelsen.

Men dermed må også SV ta på seg det fulle ansvaret for den parodi på en organisasjon Norsk Studentunion er i dag. NSU skulle være studentenes fagforening. Isteden er NSU i dag 6 heltidsansatte studentbyråkrater i Løkkeveien i Oslo, verken mer eller mindre. Det eksisterer ingen som helst form for grunnplansaktivitet i NSU, noe som stiller organisasjonen på linje med de verste byråkratsfagforeningene i LO.

Promille

NSU har på papiret 40.000 medlemmer. På landstinget i år møtte mellom 50 og 60 delegater, dvs. rundt halvannen promille av medlemmene. Mens det til LO-kongressen en måned seinere (og LO-kongressen er neppe den mest demokratiske forsamling i verden) var sendt inn over 1000 forslag fra grunnorganisasjoner rundt omkring, var det ikke innkommet et eneste forslag fra studentene til NSUs landsting (Untatt et statuttendringsforslag).

Ingen av sakene som skulle behandles av Landstinget var behandlet av noe grunnplans-

forum (f.eks. allmøtene) på forhånd. Det er derfor ingen tilfeldighet at svært få studenter visste at NSU i det hele tatt avholdt noe landsmøte, og enda færre vet hva som ble vedtatt der.

Denne situasjonen har vært uforandret helt siden SV overtok makta i organisasjonen. I mange år har NSU-ledelsen slitt hardt for å få stemt ned forslag som binder dem til å gjøre noe som helst med situasjonen, f.eks. i form av basisgrupper. I år strakk de seg til å vedta at NSU sentralt skulle støtte slike grupper dersom de ble oppretta.

Den ideologiske legitimeringen for linja er at »studentene er så passive, apolitiske og reaksjønære, så dessverre...» SV-ledelsen ser helt bort fra at f.eks. i fagbevegelsen står det to linjer skarpt mot hverandre i organisasjonsspørsmål. Det er LO/DNA-byråkratiets, som går inn for minst mulig medlemsaktivitet: Betal kontingenten og la oss ordne opp.

Mot den står en bred faglig opposisjon som slår fast at fagbevegelsen er lite verdt hvis ikke medlemmene aktiviseres. Gjennom hardt arbeid har representanter for denne linja gjort om mange halvsovende foreninger til aktive organisasjoner. Det er ikke noen enkel oppgave, men det er et spørsmål om politisk linje, vilje og prioritering.

SV-ledelsen har hverken en slik linje, vilje eller prioritering. For SV er det overordnede poenget med NSU-arbeidet at SV har flertallet. Aktivisering av grunnplanen kan true dette flertallet, derfor er SV mot. Som en SV-delegat sa på Landstinget i 1979: »Dere vil ha basisgrupper for å overta NSU».

Penger

Men det er ikke bare i organisasjonsspørsmål SV-ledelsen står for en reaksjønær politikk. I studefinansieringssaken har SV nå kjørt fram »behovsprøvd tilbakebetaling»

som hovedkrav og som løsning på problemene. Vi er sjølsagt ikke imot behovsprøvd tilbakebetaling av studielånet, men å gjøre dette til hovedkrav er en gavepakke til regjeringen.

Opplegget innebærer nemlig ingen økning i statens utgifter. Det går ut på at ferdig utdanna kandidater skal få utsatt betalinga hvis de har dårlig råd de første åra. Men alt må betales tilbake. Og i realiteten blir det mer å betale tilbake når nedbetalinga forsinkes.

positive følger for studentene under studiet. Det er ikke vurderingen rundt det månedlige beløpet som avgjør om studentene tør ta opp lån eller ikke. Det er den totale lånesummen. Derfor er det bare økt stipend og til en viss grad lavere rente som kan hindre en fortsatt negativ utvikling. Stadig dårligere levestandard for studentene, stadig flere deltidsstudenter, stadig skjevare rekruttering til høyere utdanning.

Under: 5000 studenter demonstrerer mot statsbudsjettet utafor Stortinget høsten -80, men vi trenger en permanent studentfagforening. (Foto: Bernt Eide, Klassekampen).

På landstinget i år var SV mot å slå fast prinsippet at ingen skal komme dårligere ut ved en eventuell ny ordning. M.a.o.: Høyt lønte akademikere skal betale mer og raskere tilbake. Hvem som er høyt lønte bestemmer sjølsagt staten til enhver tid.

Men hovedsaken er likevel at behovsprøvd tilbakebetaling ikke vil ha noen som helst

Hva skal SV gjøre hvis Regjeringen foreslår renter i studietida samtidig med behovsprøvd tilbakebetaling. Dette er slett ikke usansynlig, DNAs fraksjon i Kirke og undervisningskomiteen i Stortinget var inne på noe liknende i fjor høst. SV må i så fall slå fast at hovedkravet er innfridd, så vi må dessverre akseptere renter i studietida. Eller hva, SV, hvordan skal dere

take en slik situasjon?

Profesjonalisering

SV-ledelsen i NSU har omfavnet DNAs nye utdanningspolitikk, under parolen »kamp mot profesjonalisering». I Stortingsmelding 45 om arbeid og utdanning går DNA til felts mot profesjonene fordi de »har for stor makt» og »fordi de gir treghet på arbeidsmarkedet»! SV har gitt sin fulle tilslutning til dette. I Bergensstudentenes organ Stud.Vest har f.eks. SV-eren Petter Spence et helsides varmt forsvar for Regjeringas angrep på profesjonaliseringa i helsevesenet.

Hensikten med DNAs ideologiske offensiv, (som spiller på arbeiderklassens skepsis mot intellektuelle), er å spare penger. I helsevesenet skal sjukepleiere erstattes av hjelpepleiere, og hjelpepleiere erstattes av ufaglærte. Tjener dette pasientene? Får vi et bedre helsevesen ved at de ansatte ikke lenger trenger utdan-

Over: 1000 forslag fra fagorganiserte slag fra studenter til NSUs landsting.

lærerutdanning». Samtidig planlegger Kirke- og undervisningsdepartementet nedleggning av lærerskoler på østlandet.

Stortingsmelding 45 inneholder også klare pålegg til Universitetene om å forsere omlegginga til etterutdanning og deltidsutdanning. Dette skal skje uten at Universitetene får et øre mer i bevilgning. Det vil derfor måtte gå ut over under-

Er du med i Norsk Studentunion?

Er du med i NSU? Stiller en dette spørsmålet til en del studenter, vil en ventelig få et rikt utvalg av forskjellige svar.

Et relativt fornuftig svar ut fra omstendighetene er vel: »Hva for noe ???»

NSU gjør ingenting for å mobilisere den jevne student bak de standpunktene ledelsen tar og ledelsen tar standpunkt uten å spørre den vanlige student. Er det så noe rart at innflytelsen blir tilnærma null.

Hva må gjøres?

Den valige student har behov for en interesseorganisasjon som kan ta opp de problemer han møter i studietida. En organisasjon som kunne fremme hans ønsker og krav overfor de aktuelle instanser, oftest staten og/eller lærestedet, og som hadde prestisje og handlekraft nok til at dens uttalelser blei hørt.

En slik organisasjon kan bare bygges opp nedenfra. Den må bygge på en aktiv medlemsmasse som føler at det er de sjøl som avgjør hva denne organisasjonen skal og som kan kontrollere at ledelsen virkelig følger grunnplanets vedtak. Studentene trenger kort og godt en fagorganisasjon.

uten et aktivt grunnplan. Samtidig tilsier den stadige forverringa av studentenes økonomiske kår at det haster med å få istand en slik interesseorganisasjon. De rent faglige forholda blir også verre og verre. Derfor trengs en organisasjon av NSUs type. En organisasjon som kan ta opp helheten i studentenes hverdag.

En slik organisasjon må være organisert på grasrota, må altså ha sine grunnorganisasjoner på så lavt plan som mulig. Det er her basisgruppene har vist sin styrke. De dannes på det nivå studentene finner det naturlig og kan deles opp eller samles sammen etter behov.

På sikt må det bli disse basisgruppene som velger og binder landstingsdelegatene, men inntil basisgruppene er blitt større og mer omfattende, bør nok allmøtene ha denne retten. Men allerede nå bør basisgrupper dannes på så mange steder som mulig.

organisasjon som effektivt kunne fremme og organisere studentenes interessekamp. På siste landsting blei det etter forslag fra Progressiv Front vedtatt at BASISGRUPPER kunne bygges opp der hvor forholda lå til rette for dette. Noe mer var det ikke mulig å få Sos. Front med på.

Basisgruppene har foreløpig ingen status i NSUs organisasjon, og ingen makt i forhold til ledelsen, men dette vedtaket kan allikevel brukes. På noen steder har studentene allerede gått i gang med å danne basisgrupper, og resultatene foreløpig er gode. I disse basisgruppene har man fått til svært gode diskusjoner over en rekke forskjellige saker. Alt fra fagkritiske diskusjoner, via lokale kantineproblemer til Dokkako-

miteen og st. meld. 45 har vært diskutert.

Det er svært viktig at disse basisgruppene ikke blir noe forum for de politiske grupperingene til å »vinne» diskusjonene. Her må studentene kunne diskutere uten å bli plassert i båser eller »utnytta» taktisk.

Delegatene må delta i disse gruppene, og her må alle diskusjoner kunne tas opp. Videre bør delegatene føle det som sitt ansvar å føre disse diskusjonene videre i delegatgruppene og fremme dem overfor landsledelsen. Basisgruppene kan også ta opp og organisere lokale kampsaker. Det er denne typen organisering som er best egna til å fremme også helt lokale krav av typen lesesalspult og garderobeforhold.

Det er bare ved at NSU- or-

ganer stiller seg i spissen for sånne saker at studentene konkret opplever direkte at det går an å gjøre noe sjøl, bare man er organisert på den rette måten og fører saka fram på den mest effektive vei.

På mange steder er det fagutvalg og studentrepresentanter i instituttråd og styrer som må ta seg av slike saker, men hvor mange får være med på disse diskusjonene? Og hvor mange har ærlig talt fått sagt akkurat det hun hadde tenkt å si om en sak på et allmøte de siste åra....

Nei, dann basisgrupper og press fram NSU som en skikkelig interesseorganisasjon for den vanlige student. Det er det som er veien å gå. Det er det som må gjøres.

Stortings-SV og studentkampen:

Menighetsfakultetet i sentrum!

SV og Sosialistisk Front ønsker å framstå som den dominerende politiske grupperingen blant norske studenter. I en del sammenhenger f.eks. studiefinansiering har SV-studentene i flere år stilt mange riktige og progressive krav, de har vært med å kjempe for disse kravene i demonstrasjoner og husleieaksjoner.

Men det samme SV har to representanter på Stortinget. Ettersom det stunder mot Stortingsvalg kan kanskje deres gjøren og laden være av interesse.

Ingen støtte

Høsten 1979 la regjeringa fram et forslag til statsbudsjett som var en provokasjon mot studentene. Til tross for at det var allment akseptert at pristigninga ville bli på over 10%, foreslo Regjeringa en økning i lån og stipend på bare 4 prosent. Mot dette forslaget oppfordra bl.a. Norsk Studentunion (NSU) til husleieaksjoner.

Men SV på Stortinget stemte for dette provokatoriske forslaget på 4 %. De ga blaffen i standpunktet til studenter og studentorganisasjoner over hele landet, og stemte for et forslag

som bevisst ga studentene en real lønnsnedgang.

Dette var ingen glipp. Studentorganisasjonene hadde for Stortingsbehandlingen henvendt seg til Kirke- og undervisningskomiteen og forklart at forslaget ville bety en nedgang i kjøpekrafta. I innstillingen fra komiteen sier den seg »enig i dette». Mao, komiteen slår fast svart på hvitt at statsbudsjettet vil bety forverring av studentenes levekår. Med åpne øyne har altså SVs to stortingsrepresentantar stemt for forverring.

Det samme gjentok seg ved siste budsjettbehandling. Forslaget til Statsbudsjett for 1981 der Regjeringa bl.a. foreslo renter i studietida, ble møtt med de største student- og elevdemonstrasjoner noen gang. Ingen av stortingspartiene turde derfor å stemme for Regjeringas forslag og studielåna er fortsatt rentefrie i studietida. Men forslaget om å heve lånerenta fra 8,5 til 9,5% ble vedtatt. Også dette stemte SVs representanter for. Kravet »nei til renteheving» var et sentralt krav i de massive student- og elevaksjonene. Men SVs stortingsrepresentanter lar seg ikke pille på nesa av sånt.

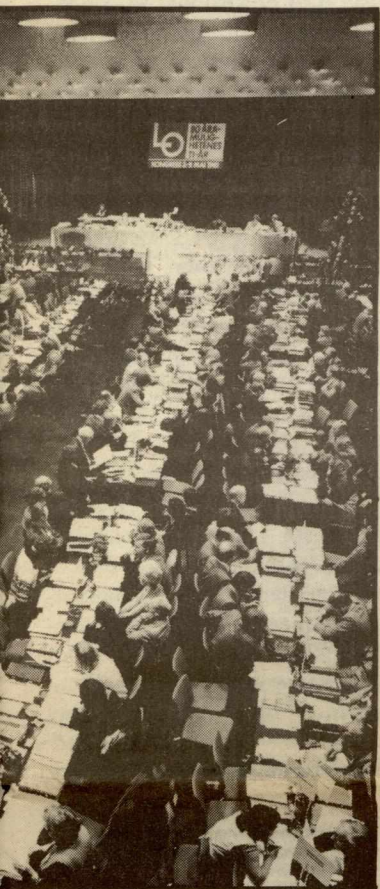
I årevis har studentbevegelsen stilt krav om en skikkelig utdanningsfinansiering: 40 % stipendandel, borteboerstipend til alle borteboere, innføring av en form for trygdesystem o.s.v. Ikke noen av disse kravene har SV fremmet på Stortinget i budsjettbehandlingene. I beste kulturtradisjon har Kvanmo & Co. i hovedsak vært opptatt av å stemme mot bevilgninger til Menighetsfakultetet.

En RV-representant på Stortinget vil ha som en av sine viktigste oppgaver å være talsmann for slike grunnplanskrav. En RV-representant på tinget ville aldri la være å fremme studentenes krav om en bedre studiefinansiering.

Samskipnaden

Partiet SV har også markert seg negativt i andre viktige utdanningsaker. Sosialistisk Front har i noen år hatt en Samskipnadspolitik med en del bra trekk. Bl.a. har SV-studentene de siste åra gått mot prisøkninger i Samskipnaden utover økninga i lån og stipend. Videre har Sos. Front vært for

Forts. side 6

LO-kongressen. Ingen for-ting.

visningen til heltidsstudentene. Universitetene skal gjøres om til kurssentra: velegna for kapitalen, lite egna for kritisk forskning, kritiske studenter og faglig fordypning.

SV-ledelsen støtter sjølsagt ikke en slik utvikling. Men deres varme forsvar for Stortingsmelding 45 betyr i praksis en støtte til en slik politikk.

Hold deg frisk i -81, ellers får du varig mén!

Lever vi i et klasseløst samfunn? Ja, sier DNA, og snakker om de »gamle klasseskillene» som om borgerskap og arbeiderklasse ikke lenger eksisterer i Norge. I langtidsprogrammet 1982-85 maner regjeringa til »solidaritet med alle» i disse påståtte økonomiske krisetider.

Hva betyr dette for helse- og sosialsektoren? Hvem er det de som utdanner seg for, arbeider i og benytter seg av denne sektoren skal være solidariske med? Svaret er: DNA og det øvrige borgerskaps reaksjonære raseringspolitikk overfor sektoren.

I »Langtidsprogrammet 1982-85» (st.mld. 79) presenterer regjeringa politikken som skal redde skuta Norge fra økonomisk ruin. Oppskrifta for å redde det synkende skip er som tatt fra klassiske skipbruddshistorier: Kvinner og barn først. (Underforstått alle hjelpeløse bortsett fra de »store sterke menn»). Slik er virkeligheten i dag også, ta fra kvinner, barn, eldre, syke for å rette opp økonomien til offiserskorpset: staten og stor-kapitalen.

For å opprettholde suset av ridderlighet fra de gamle rø-verhistoriene, hamrer st.mld. 79 stadig vekk fast at vi alle er i samme båt. Klasse-motsetninger finnes ikke, og alle grupper i samfunnet må mobiliseres for at forlis skal unngås.

Men på folk flest virker ikke disse frasene lenger. Nedskjær-

ingene i helse- og sosialsektoren er allerede gått så langt at elendigheta er alment kjent. Derfor må regjeringa og resten av de borgerlige politikerne feie med mer populærvitenskapelige koste for å føre folk bak lyset. Dette gjelder både overfor de som arbeider i eller benytter seg av helse- og sosialsektoren.

Hva er regjeringas framtidsplaner for sektoren?

Noen sitater fra St.mld.79 vil belyse dette:

— **Aktivisering av nærmiljøene** og større vekt på forebyggende virksomhet er viktige ledd i sosialpolitikken. (Vår utheving).

— **Til løsning av lokale oppgaver** er det fremdeles **store ubrukte ressurser i lokalbefolkningen**. (Regjeringas utheving).

— ... stimulere frivillige organi-

sasjoner og andre i deres arbeid for lokale aktiviteter, inklusive omsorgsfunksjoner. (Vår utheving).

— Pensjonister kan engasjeres i omsorgsarbeidet for andre eldre eller for barn og unge.

— Sykehjem bør kunne tjene som avlastning for pårørende i særlig vanskelige perioder.

— Bruken av faste bemanningsnormer vil bli underlagt en kritisk vurdering.

Dette var bare noen godbiter fra nr 79, det finnes mange flere.

standarden skulle opprettholdes på dagens nivå. Såvidt vi kan forstå, betyr det at de økonomiske rammene blir enda strammere for de resterende grupper i helse- og sosialsektoren, og at det utrolig dårlige »tilbudet» for den »prioriterte» gruppa skal stå ved lag.

Den 28/7-81 uttalte finansminister Ulf Sand til Arbeiderbladet at Norges økonomi ikke har vært så solid på lange tider. Avisa Klassekampen og AKP(m-l) har til stadighet påpekt at regjeringa og de andre borgerlige politikerne ljuger når de sier den norske økonomien er i elendig forfatning. Dette kan Ulf Sand tydeligvis gi sin tilslutning. På denne bakgrunnen kommer regjeringas politikk overfor helse- og sosialsektoren i sitt rette lys!

Det er for å øke profitten til noen få at bevilgningene skal skjæres ned. De »ubrukte ressursene i nærmiljøet» skal betale borgerskapets inntektsøkning. Langtidsprogrammets innretning på nærmiljøet betyr at familien (i de fleste tilfelle

ge. Lied-utvalget signaliserte i si tid at arbeidskrafta måtte bli mer mobil geografisk sett, for å tilpasse seg strukturendringene i arbeidsmarkedet. Tendensen er stigende arbeidsløshet, blant annet pga. ensidig satsing på industri tilknytt oljevirksomheten og pga. innføring av ny teknologi.

En stor andel av de yrkesaktive er sysselsatt innafor helse- og sosialsektoren. Regjeringa mener derfor at denne sektoren må ta ansvar for å beskjefte arbeidsløse, ungdom som nettopp har avslutta grunnskolen, kvinner og andre som mister jobben p.g.a. »strukturendringer». I tillegg til geografisk mobilitet får vi nå også faglig mobilitet. Slik vil regjeringa slå minst tre fluer i ett smekk:

— redde ansikt mht. arbeidsløsheten.

— redusere kvalifikasjonskrava for helsepersonell.

— få billigere arbeidskraft i helse- og sosialsektoren.

Slik legger st. meld. 79 og 45 opp til at dette skal oppnås:

»Svekke sammenhengen mellom retten til å utføre best-

ene.»

»Der det er mulig bør beslektete yrkes- og profesjonsutdanninger gis så mange felles elementer som mulig.»

»Utdanning og læring»

I st.meld. 79 er tesa om »livslang læring» fra st.meld. 45 satt inn i en større sammenheng. Det er »usolidarisk» (med regjeringa) å ha godkjenning-ordninger og kvalifikasjonskrav til personell i helse- og sosialsektoren, ser det ut til. Slike ordninger vanskeliggjør nemlig regjeringas ønske om å rasere fagutdanninga og om å flytte på arbeidskrafta dit DE mener det er behov. Dessuten øker det lønnsutgiftene (faglært arbeidskraft er dyrere enn ufaglært). I tillegg får pasienter/klienter hjelp og behandling av folk med en yrkestittel og lønnskonto istedetfor av frivillige ressurser i nærmiljøet.

I dag er det et stort antall ufaglærte i helse- og sosialsektoren. Disse gjør så godt de kan (ofte under håpløse arbeidsforhold), men de har IKKE utdanning for arbeidet de utfører. En ytterligere reduksjon av kompetanse- og kvalifikasjonskrav vil gi folk et svært dårlig tilbud, spesielt innafor psykiatrien, pleiehjem, daghjem og for psykisk utviklingshemma. Allerede i dag fins det eksempler på at 2/3 av pleiepersonell på psykiatriske sjukehus er ufaglærte.

Utdanninga av helse- og sosialpersonell rammes også av politikken i nr 79. Regjeringa legger opp til at en del fagutdanninger på sikt skal utraderes. »Beslektete yrkes- og profesjonsutdanninger bør gis så mange felles trekk som mulig».

Dette er ei helt klar linje for å rasere fagutdanninga. Et eksempel på dette er det som skjer på sjukepleierskolene. De har kommet over på høgskolenivå og skal få mer akademisk preg enn den tidligere klart praktisk retta utdanninga. Mere forskning, pedagogikk, psykologi og samfunnsfag blir putta inn, samtidig som praksisområdene blir endra. Slik kan sjukepleierne tidligere arbeidsoppgaver endres til f.eks. å innbefatte sosionomfunksjoner.

Dessuten kan sjukepleierne lede opplæringskurs for »ressurspersonene» i nærmiljøet mens de eldre er ei kort tid på pleiehjem for at familien skal avlastes og lære f.eks. hvordan de skal behandle komplikasjoner til en hjerneblødning.

Dette er et lite gløtt inn i konsekvensene st.meld. 79 kan få for alle grupper i tilknytning til helse- og sosialsektoren. Det eneste som kan stoppe denne dypt reaksjonære og menneskefiendtlige politikken er aktiv motstand.

Kontakt NKS for å få vite mer, og for å bli ei aktiv kraft i mot borgerskapets politikk om å ta fra de fattige og gi til de rike!

Fra side 5

Stortings-SV.....

husleieaksjoner som kampmid-del for studentene.

Partiet SV støtter ikke en slik politikk. To eksempler: I Stavanger var det våren -81 en hard husleiestreik. Den endte med et massivt politioppbud og utkastning av de streikende studentene midt i eksamenstida. En av streikens viktigste og mest aktive motstandere var SVs gruppefører i bystyret.

Han er daglig leder for studentsamskipnaden i Stavanger og altså utleier av hyblene. Han kalte husleieaksjonene for »krisemaksimering» og sa at »hensikten var å få til konfrontasjoner med politiet (!)». Videre slo han fast at SV fullt ut støtter samskipnadsmodellen og kalte den kooperativistisk.

Ved forespørsel fra Klassekampen kunne SVs sekretær Erik Solheim »overhodet ikke ta stilling» i en konflikt der SVs bystyreleder sto mot bl.a. SV-studenter i en hard klassekamp, hvor voldsmakta ble satt inn mot studentene. Når SV sentralt ikke er i stand til å støtte streikende studenter i en slik situasjon, må det bety åpen støtte til SVs bystyreleder og motstanden mot aksjonen.

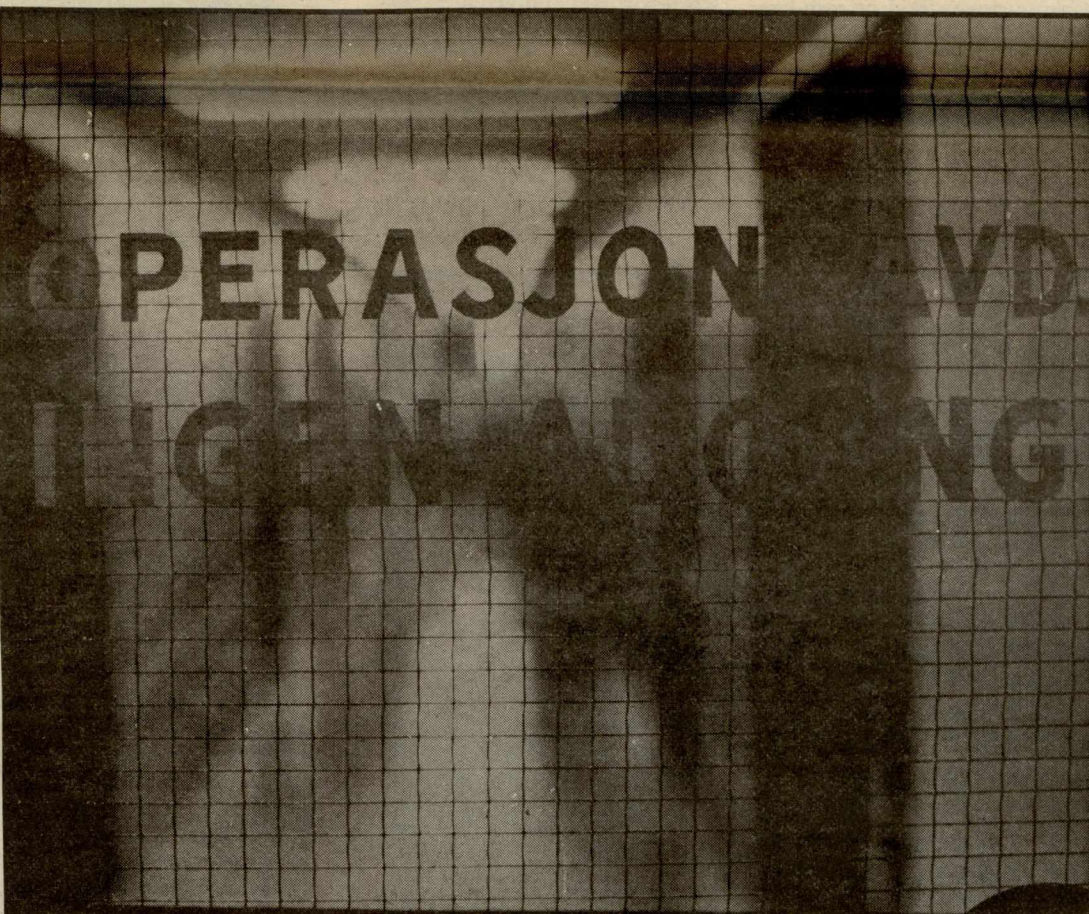
Det bør nevnes at bakgrunnen for aksjonen var at husleiene gikk opp med 60%!

Grønt Gras

I Oslo jobber medlemmer av SV i to studentpolitiske organisasjoner: Sosialistisk Front og Grønt Gras. Grønt Gras har særlig konsentrert seg om samskipnadsspørsmål. De har der inngått en fast og ubrytelig allianse med Høyres studentorganisasjon DKSF. Deres hovedparole er: Samskipnadens økonomi er viktigere enn studentenes økonomi. Dette har ført til at alliansen har gått inn for prisøkninger i samskipnaden som er 2-3 ganger større enn økninga i lån og stipend. Semesteravgiften i Oslo har vært galloperende og har på tre år økt fra 100 til 325 kroner. Husleiene går opp med 15% i året. Kantineprisene enda mer.

SV-laget på universitetet i Oslo vedtok å ekskludere et av sine medlemmer som var en framtreddende representant for Grønt Gras (Alf Lande). SV sentralt overprøvde eksklusjonen, og Lande fikk fortsette å føre denne åpne høyrepolitikken som SV-medlem.

Det hevdes i dag at det sitter flere SV-medlemmer i Grønt Gras-fraksjonen enn i Sos. Front-fraksjonen på studenttinget i Oslo. Og det er liien tvil om hvilken gruppe som har SV-ledelsens støtte.

Statens nedskjæringspolitikk: Skal snart pasientene nektes adgang også? Siste nytt fra helse- og sosialsektoren i Oslo er at 1000 arbeidsplasser skal fjernes. Konsekvensene for folk som er så uheldige å bli sjuke høres ikke særlig hyggelige ut! (Foto: Klassekampen)

Hovedpoengene regjeringa bruker for å få tilslutning til programmet er velkjente og alment aksepterte. Det hersker en utbredt enighet om at nærmiljøene er for sterile og om at primærhelsetjenesten bør prioriteres.

Underdirektør i helsedirektoratet, Idun Heldal-Haugen, uttalte på et møte 20 mai 1981 at regjeringas intensjon var å prioritere det psykiatriske helsevernet, psykisk utviklingshemma og konstant pleie- og omsorgstrengende. Prioriteringa betydde iflg. henne at

kvinnene) skal ta over ansvaret for konstant pleietrengende. Pensjonister skal ikke få nyte sitt otium slik de sjøl vil, men ansettes (uten lønn) i barnehager eller være assistenter til den ene ansatte i fritidsklubber. Dette er noen eksempler på at utbygtinga av folk skal øke under parola: »solidariteten gjelder alle».

»Arbeid for alle»

Slagordet »arbeid for alle» nyttes flittig i nr 79. Ingen er vel uenig i at retten til arbeid er grunnleggende, men i dag er arbeidsløsheten stigende i Nor-

emte arbeidsoppgaver og krav om formell kompetanse.»

»Flere folk med ulik bakgrunn inn i institusjonene.»

»Godkjenningordninger gir i mange tilfelle en garanti for at fagpersonellet har de rette kvalifikasjoner for å mestre viktige oppgaver. Men ofte tjener de like mye til å gi det godkjente personellet særfor-deler og beskyttelse i konkurransen på arbeidsmarkedet. For å redusere uheldige monopoler og særrettigheter i det offentlige arbeidsmarkedet bør en se nærmere på og fjerne uheldige sider ved godkjenningordning-

SV's «sosialisme» debatt:

Et forsvar for kapitalismen

Slagstad — ledende SV-ideolog — ser helt bort fra hvilken funksjon staten har når han snakker om «kommunalsosialisme».

Berge Furre vil bl.a. opprette arbeiderstyrte aksjefond - for på den måten å kunne innføre «sosialisme» uten å komme i strid med grunnloven.

Reformistene i SV ser ut til å innbille seg at sosialisme er noe som innføres ved hjelp av stortingsvedtak. Særtregna ved sosialismen ser ikke ut til å oppta disse folka noe særlig.

SVs problemer..

Dette er noen av de synspunktene som SV-ere presenterer i ei bok som sammenfatter en såkalt sosialismedebatt. Hovedinnlegga er prega av at SV har ei kullsviertru på den parlamentariske veien til sosialismen. SV gjør sosialismen til noe flytende eller udefinert, noe som slett ikke er tilfellet.

Sosialisme er bl.a. kjennetegna ved: At arbeiderklassen har overtatt kontrollen med produksjonsmidlene. At de tidligere undertrykkene (borgerskapet/kapitalistene) skal klasseundertrykkes av de som tidligere var de undertrykte (arbeiderklassen). Alle disse elementære grunntrekka har «sosialistene» i SV glemt, og da er det ikke merkelig at debatten blir hengende i løse lufta.

Er staten en forsoner eller en nøytral part?

Rune Slagstad har to store innledninger som er kalt sosialisme på norsk 1&2. Ei viktig innvending mot Slagstads statsyn er at han helt ser bort fra HVEM som faktisk kontrollerer statsapparatet og hvilken funksjon staten har. Alle har vel hørt om «staten det er oss», men det er vel også sann at stadig fler innser at det slett ikke er tilfellet.

Statsapparatet er kontrollert av den klassen som er den herskende, dvs. borgerskapet, og det er gjennom staten at borgerskapet og kapitalen har det matrielle grunnlaget for klasseundertrykkinga.

La oss høre hva Slagstad mener om dette: «I mitt innlegg har jeg ikke skilt klart mellom det sosialistiske målet og veien dit, mellom nåtid og framtid. I vårt samfunn vil overgangen til sosialismen bli en langvarig prosess hvor trekk av det nye samfunnet utvikles og foregriper innen det gamle - og ikke en brå og rask manøver gjennomført over natten»

Illusjoner

Det Slagstad sier her, er at vi kan vinne fram for sosialismen uten å knuse borgerskapets makt. Revolusjon er ifølge SV slett ikke nødvendig, for kapitalkreftene vil frivillig gi fra seg makta viss det kommer et stortingsvedtak om det.

En kan spørre SVerne om de ikke har lært noe av historia: Allende i Chile sto på nøyaktig samme linje som SV, nemlig fredelig overgang til sosialismen, og resultatet blei at borgerskapet rulla over hele bevegelsen.

Det viste seg at kapitaleierne blei såpass redde for at grunnlaget for profitten, bl.a. utbytting i form av kjøp av billig arbeidskraft, skulle forsvinne, at de innførte et fascistisk diktatur. Det holdt ikke lenger med et slags borgerlig-demokratisk diktatur. Her i Norge har borgerskapets diktatur blitt realisert innfor den borgerlig-demokratiske ramma. Det betyr ikke annet enn at kapitalkreftene har på seg silkehanskene framfor å bruke jernneven.

Trua på reformer

SV-ideologen Slagstad har også forestillinger om at borgerskapets makt kan svekkes innfor deres eget diktatur. Sitat: «Det er mulig innen dette systemet å gjennomføre en rekke reformer som svekker kapitalistklassen og styrker de folkevalgte maktposisjoner». Inneforstått i dette sitatet ligger nettopp det at SVerne trur blindt på at veien til sosialismen går gjennom stortinget.

Det er et uttrykk for den samme trua på reformismen vi ser når Sos.Front på universiteta ser på stortingsmeldinger som skrittvis forbedringer på veien mot «et sosialistisk skolesystem». Denne reformismen er dessuten et uttrykk for SVs ideologiske forvirring: Konsekvensen av disse standpunktene er at man trur at oljekapitalen frivillig ville gi fra seg makta viss et «sosialistisk» flertall bestemte det.

Det som er virkeligheten er f. eks. at når nettopp oljekapitalen skulle begynne å ekspandere her i landet, så ga den raskt beskjed om at det trengtes et grunnlag for å kunne flytte arbeidsfolk sånn som det passa kapitalen. Statsapparatet (herskernes instrument) satte raskt ned et utvalg (Lied-utvalget) som kom med ei innstilling om at folk må belage seg på større mobilitet.

Bildet: SVs sosialismemodell? (Foto: Bernt Eide, Klassekampen).

Virkelighetsforståelsen til SV blir stående i et merkelig lys, når norske forhold er sånn at vi nesten daglig ser eksempler på at kapitalens profittjag stadig truer med nedleggelse av hele bygder, f.eks. Kjøpsvik.

Borgerlig funksjon.

SVs ideologiske framstøt har med all ønska tydelighet vist at SV ikke kunne tenke seg å gjøre alvorlige forsøk på å knuse utbytting og undertrykking. Et slående uttrykk for dette er at ingen en gang nevner imperialismen og dens utbytting av folka i den tredje verden eller hvordan et sosialistisk Norge skal stille seg til det.

SV ønsker tydeligvis bare å være DNAs øredobb - for der henger SV trygt. Åssen SV skal komme seg gjennom samarbeidet med DNA framover skal bli interessant. SV har som kjent gått inn i aksjonen «for deg mot høyrestaten» med en av representantene for høyrestaten, nemlig DNA. På denne måten fungerer SV som DNAs radikale alibi - og dermed tilslorende på DNA-ledelsens rolle som borgerlige politikere. DNA har bl.a. som politikk at helse- og sosialsektoren skal raseres for å gi fritt fram for kapitalkreftene til å håve inn kjempeprofitter.

Strukturreformer

Berge Furre legger fram 4 store strukturreformer som skal bane veien fram til «sosialismen». En av dem går ut på det som kalles arbeiderstyrte distriktsfonds. Det går i kortet ut på at arbeiderne skal avsette en del penger hvert år til kjøp av aksjer - helt til arbeiderne har fått flertall gjennom å kontrollere aksjene. Dette for å omgå grunnlovens bestemmelse om den hellige privateiendommen.

Med denne modellen vil lønnskamp - en viktig del av arbeidsfolks dagskamp - sinke veien fram mot «sosialismen». Dette opplegget er ikke annet enn en variant av kapitalismen. I gammel sosialdemokratisk tradisjon, så gjøres spørsmålet om sosialismen bare til et spørsmål om fordeling istedenfor det som er kjerna, nemlig at det er et spørsmål om hvem som sitter med makta. Denne politikken henger også sammen med at SV har gått bort fra å se arbeiderklassen som den klassen som skal være den ledende i en sosialistisk revolusjon.

Om det å stikke fingeren i jorda

I hele SVs debattopplegg fins det som nevnt ikke et ord om Norges rolle som en del av den imperialistiske verden. SVerne har helt gått bort fra det som

er arbeiderklassens historiske rolle, nemlig å fjerne kapitalismen og utbyttinga og opprette og utvikle sosialismen.

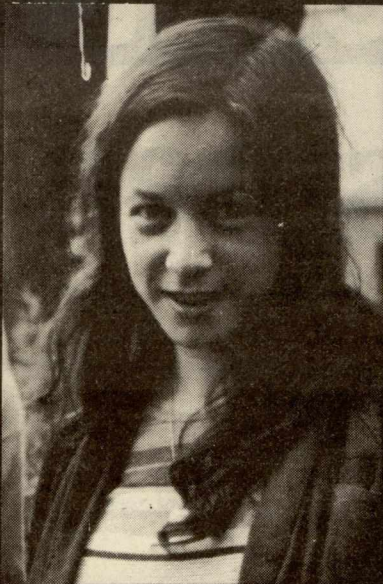
Progressive og revolusjonære innfor småborgerskapet har derfor heller ikke mye å hente

hos SV, dersom en virkelig vil jobbe for å få vekk den råtn kapitalismen. Viss en ønsker å sitte i sofaen å være «radikal» kan en trygt støtte SV. Det er nemlig overhodet ikke forpliktende.

Denne boka truer ingen kapitalist.

Stem Rød Valgallianse

Anne Britt Sveen

medlem av arbeidsutvalget i Landslaget for norske sjukepleierstudenter (LNS):

For å ta utgangspunkt i mitt eget arbeidsfelt: RV er det eneste partiet som konsekvent forsvaret opprettholde tilbudet vi har i helsesektoren i dag, og som folk har kjempa seg til. Et godt eksempel er RVs representant i Hordaland fylkesting, som gikk ut offentlig med en hemmeligstempla plan om å rasere 1000 sjukehusplasser i fylket. RVs avsløring hindra at planen blei gjennomført.

En annen viktig sak er RVs fredspolitik. RV er det eneste partiet som er mot BEGGE supermaktene som er den virkelige trusselen mot freden. Det er en sterk tendens i fredsarbeidet til å angripe våpnene som årsak til krigen, og la de virkelige krigshisserne – Sovjet og USA – gå fri.

Dessuten er RV en konsekvent støtte til frigjøringsbevegelsene og de som kjemper mot imperialismen. Et håndfast eksempel er RVeren Mads Gilbert som bruker ferien sin til å hjelpe palestinske ofre for Israels terrorbombing.

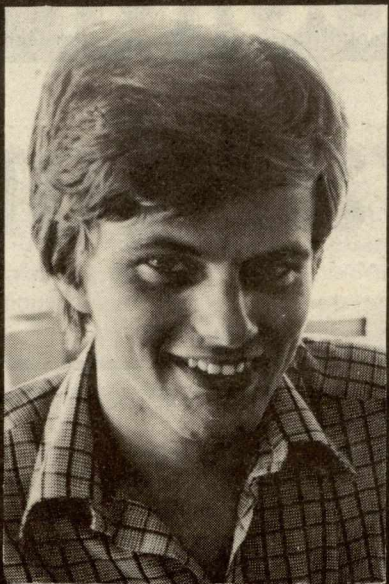
Stig Mellin Olsen

høgskolelektor ved Bergen lærerhøgskole:

Arbeidsforholdene for lærere og elever har etter hvert blitt beinharde. Nedskjæringene på skolebudsjettene fører til at knyttneven taes i bruk mot disiplinproblemer. Jeg vil nevne utkjøret fra skolesjefen i Bærum, Øysang, som sendte et rundskriv til lærerne i kommunen om å tøyne loven mot å slå elevene. Skrivet gikk konkret inn på hvordan en kunne straffe elevene fysisk og samtidig holde seg innenfor lovens rammer. Et annet eksempel er forslaget fra skolesjefen i Bergen om å utvise elevene i to dager for »bråk». En viktig kampsak for lærerne framover blir å få beholde det antall lærere vi har nå sjøl om barnekulene blir redusert.

I slike tider er det viktig at vi har politikere som vil stå imot, som vil kjempe mot forverringene. Vi har erfaring med at dette er typiske saker som RV vil ta opp. DNA og SV kjører opportunistisk med begrunnelsen at det ikke nytter å ta opp disse sakene i parlamentariske fora.

Vi trenger politikere med mot, og jeg håper, tror og vil satse på RV-politikerne.

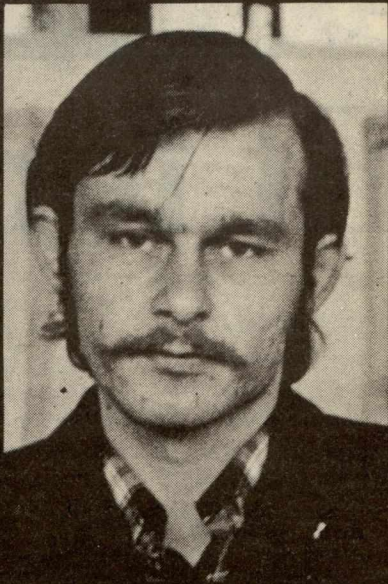
Atle Winjum

avtroppende Studentttingsleder i Oslo:

Ein del folk seier det er bortkasta å stemma på RV fordi vi ikkje får inn nokon på Tinget likevel. Men det som eigentleg er bortkasta er å stemma på eit av dei andre partia, for dei kjem sannsynlegvis til å få 155 av 155 mulege mandat uansett.

Arbeiderpartiet fører for tida utilsjørt høgrepolitik. At eit anna borgarleg parti vil gjera det betre er jo illusorisk å tru. Las nettopp eit intervju med SVs 1.kandidat i Hordaland, der ho slo fast at på Tinget ville ho ha som oppgåve å garantera for ei AP-regjering.

Elles er det ein god grunn til å stemma RV at ein vil protestera mot Sissel Rønbeck sin dobbeltmoral: spela ungdomshelt, samstundes som AP-regjeringa sin nedskjæringspolitik tek knekken på den eine ungdomsklubben etter den andre.

Erling Steen

leder for Tjenestemannslaget ved Universitetet i Oslo, NTL forening 90:

Det er nødvendig med en markering mot DNAs borgerlige politik. Til tross for at DNA tar avstand fra Thatcher-regjeringa, markerer langtidsprogrammet en klar høyrepolitik.

Jeg mener oljepengene kan brukes til å stimulere etterspørselen i Norge, f.eks. ved å bedre kjøpekrafta til pensjonistene og andre lavtlønte, bygge Nordlandsbanen m.m. Dette slåss RV for.

Jeg kan ikke stemme SV fordi SV er en lydig støttespiller for DNA. SV bidrar også til å passivisere den radikale delen av arbeiderbevegelsen, og har heller ikke den samme forankring i arbeiderbevegelsen som RVs politikere.

Jeg ønsker en uredt talsmann for arbeidsfolks interesser på Tinget, en som bl.a. vil slåss for forbud av alle nazi-organisasjoner. Slike krav er det bare RV som stiller.

Dessuten har RV den stiligste valgkampfilmen!

KLASSEKAMPEN

-Obligatorisk på pensumlista!

Tilbud til nye abonnenter:
Hver dag i 1 kv. Kr. 120,-

Navn:

Adresse:

Postnr./sted:

Send talongen til Klassekampens distribusjon, boks 83, Bryn, Oslo 6. Vi sender regning.

NKS

NORGES
KOMMUNISTISKE
STUDENTFORBUND

NKS er studentforbundet til AKPm-I (Arbeidernes Kommunistparti). Vi bygger på marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning, og kjemper for å gjennomføre en sosialistisk revolusjon i Norge. Videre driver vi interessekamparbeid, fagkritikk og solidaritetsarbeid, bl.a.

- ☐ Jeg ønsker tilsendt boka »Interessekamp og fagkritikk»
- ☐ Jeg ønsker å delta på studiesirkel
- ☐ Jeg ønsker tilsendt NKS' handlingsprogram (Kr. 15.-)

Navn

Adresse

Boks 2072 Grunerløkka, Oslo 5